



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. Z. B.**

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**
sídlem Moravské náměstí 1/1, Brno

za účasti: 1. **Ing. J. B.**
2. **L. J.**
3. **E. J.**
oba zastoupeni Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou
sídlem náměstí T. G. Masaryka 46/1, Břeclav

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2020, čj. ZKI BR-O-16/216/2020-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal Katastrálnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Hodonín (dále jen „katastrální úřad“) ve dnech 24. 10. 2019 a 30. 10. 2019 námitku týkající se zobrazení sporné hranice v obnovené katastrální mapě mezi pozemky žalobce p.č. X, p.č. XA, p.č. XB na straně jedné a pozemkem p.č. XC na straně druhé a dále podal nesouhlas s rozdělením žalobcova pozemku p.č. X na pozemky p.č. X a p.č. XB, vše v katastrálním území X, po obnově katastrálního operátu novým mapováním. Namítl, že katastrální úřad nesprávně provedl nové mapování pro obnovu katastrálního operátu, neboť umístění a rozměry pozemku X po provedené digitalizaci neodpovídají předloženým podkladům a současně byla zaměřena hranice mezi pozemky ve vlastnictví žalobce a pozemky ve vlastnictví L. a E. J. (osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3) v rozporu s podklady.
2. Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 31. 1. 2020, čj. OR-448/2019-48 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) nevyhověl námitce a nesouhlasu žalobce. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 11. 5. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí v celém jeho rozsahu zrušit, neboť je považuje za nezákonné. Správní orgány podle žalobce nepostupovaly v daném řízení zákonně a nezabývaly se věcí odpovědně a svědomitě. V průběhu správního řízení bylo listinnými důkazy jasně prokázáno, že došlo ke zřejmé chybě v operátu katastru nemovitostí ohledně rozměrů a umístění pozemku p.č. X, který byl novým mapováním rozdělen na tři pozemky (p.č. X, p.č. XA, p.č. XB) v rozporu s podklady, především s rozhodnutím v dědickém řízení z roku 1982 a kupní smlouvou z roku 2006. Současně došlo ke zmenšení výměry pozemku p.č. X v neprospěch žalobce a do uvolněného prostoru byl umístěn pozemek p.č. XC, který však nemá vyhotovený geometrický plán, nebyl změřen a není tudíž známa jeho přesná velikost. Přesto dle názoru žalobce katastrální úřad zapsal pozemek p.č. XC při obnově operátu v šířce dle přání L. J. (osoba zúčastněná na řízení č. 2), i když neměl s hranicemi v případě sporné hranice mezi pozemky vůbec manipulovat. Tím žalobce zkrátil na jeho vlastnickém právu a znemožnil mu přístup na jeho pozemek.
4. Žalobce dále upozornil na poznámku katastrálního úřadu, ve které bylo zmíněno, že o průběhu sporné hranice může rozhodnout pouze soud v obecném soudnictví a současně zmínil, že ve věci sporného pozemku p.č. XC probíhá soudní řízení mezi žalobcem a L. a E. J. (osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3). Dle žalobce však toto soudní řízení a jeho výsledek nemá vliv na určení hranice s pozemkem p.č. XC, neboť se jedná o spor o zdržení se zásahů do vlastnického práva. Dle žalobce zároveň nelze považovat tento spor za spor o spornou hranici, pokud nikdy nebyl identifikován pozemek, k němuž se sporná hranice váže.
5. Žalobce konečně upozornil, že postup katastrálního úřadu pro stanovení sporné hranice pozemku přenesením údajů z původní analogové mapy je sice postupem správným, ale v daném případě neproveditelným. Důvodem je měřítko analogové mapy 1:2880, jeden milimetr na analogové mapě tedy představuje vzdálenost 2,88 metrů ve skutečnosti.

Katastrální úřad převzal zákres sporné hranice pozemků z mapy pozemkového katastru z roku 1877, kdy byl tento zákres prováděn tužkou o šířce 1 milimetru. Žalobce upozorňuje, že v takovém případě pozemek p.č. XC, který má dle podkladů mít šířku 2,5 metru, není možné do původního katastrálního operátu vůbec zakreslit. Žalobce současně upozornil, že katastrální úřad měl při přenášení hranic pozemků vycházet z rozhodnutí v dědickém řízení zahájeném v roce 1982, nikoliv z mapy pozemkového úřadu z roku 1877.

6. Katastrální úřad podle žalobce provedl nové mapování pro účely obnovy katastrálního operátu v rozporu se zjištěnými podklady, především s výsledky dědického řízení, kdy se žalobce odkazuje na nespécifikovanou judikaturu Nejvyššího soudu. Dle žalobce katastrální úřad nepřipustně manipuloval se spisem v neprospěch žalobce a neuvedl dokumenty a podklady, na kterých založil své rozhodnutí, což měli po shlednutí podkladů potvrdit i (žalobcem nejmenovaní) dva znalci.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.
8. J. B. (osoba zúčastněná na řízení č. 1) souhlasí s žalobními body a tvrzeními žalobce.
9. L. a E. J. (osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3), prostřednictvím své právní zástupkyně, se plně ztotožnili s prvostupňovým rozhodnutím, napadeným rozhodnutím i vyjádřením žalovaného.

IV. Řízení před krajským soudem

10. Ve věci proběhlo dne 16. 12. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Soud provedl dokazování situačním plánem k souhlasu s odnětím ze ZPF jakožto podkladem pro dělení pozemku (č. l. 69 soudního spisu) a odborným vyjádřením Ing. M., jednoho ze dvou znalců, na které žalobce odkazuje v žalobě (č. l. 62 soudního spisu). Veškeré další důkazní návrhy žalobce i osob zúčastněných na řízení soud na jednání zamítl pro nadbytečnost, jelikož ty námitky žalobce, jejichž důvodnost či nedůvodnost měly tyto důkazy dokládat, překračovaly působnost katastrálního úřadu, jak soud osvětlí níže.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba **není důvodná**.
12. Pro posouzení věci jsou rozhodná následující ustanovení zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Obnova katastrálního operátu je podle § 42 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona „*vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede novým mapováním.*“ Ustanovení § 42 odst. 4 katastrálního zákona zakotvuje následující pravidlo: „*Pokud dojde k rozporu v tvrzení vlastníků a jiných oprávněných o průběhu hranic pozemků, považují se za platné ty hranice, které jsou obsahem katastrálního operátu. Ve výsledcích zjišťování průběhu hranic a v obnoveném katastrálním operátu se vyznačí jako sporné.*“ Doplnuje ho § 50 odst. 4 vyhlášky č. 537/2013 Sb.: „*Dojde-li k rozporu v tvrzení vlastníků o průběhu vlastnické hranice, komise poučí vlastníky o možnosti určení sporné hranice soudem.*“ Konečně, pokud jde o možnost revize, § 45 odst. 3 katastrálního zákona uvádí: „*Vlastníci a jiní oprávnění mohou během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy*

skončilo jeho vyložení, podat námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. O podaných námitkách rozhoduje katastrální úřad.“

13. Úvodem je třeba říci, že katastrální úřad převážnou většinu námitek žalobce vznesených proti obnově katastrálního operátu označil za požadavky na uspořádání právních vztahů k nemovitostem, přičemž naplnění takových požadavků není v jeho působnosti. Názor žalobce, že vlastník sousedního pozemku neoprávněně drží část jeho pozemku, je podle katastrálního úřadu třeba řešit buď dohodou s tímto vlastníkem, nebo žalobou u obecného soudu v občanskoprávním řízení.
14. Pokud by skutečně katastrální úřad povahu žalobcových námitek vyhodnotil správně, pak mu judikatura dává za pravdu v tom, že by jejich věcné hodnocení překračovalo rozsah jeho působnosti, stejně jako rozsah působnosti soudů ve správním soudnictví. V průběhu obnovy katastrálního operátu totiž katastrální úřad nemůže jakkoliv upravovat vlastnické ani jiné soukromoprávní vztahy k nemovitostem, obdobně jako při dalších svých činnostech, typicky v případě opravy chyb v katastru nemovitostí (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, čj. 2 As 58/2005 - 125, č. 986/2006 Sb. NSS, ze dne 25. 2. 2011, čj. 5 As 88/2009 - 75, č. 771/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 4. 2013, čj. 7 As 131/2012 - 32, č. 2902/2013 Sb. NSS). Jinými slovy, *„pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků; katastrální úřad však v takovém případě opravu chyby provést nemůže“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 - 134). Přímou otázku sporné hranice v řízení o námitkách proti obnově katastrálního operátu pak tzv. konfliktní senát zřízený při Nejvyšším správním soudu uvedl: *„Spor o určení průběhu hranice je sporem o rozsah vlastnického práva, který vyplývá z občanskoprávních vztahů (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). ... Žalobce se může domáhat určení průběhu hranice u obecného soudu žalobou podle části třetí občanského soudního řádu; v řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu však takové nároky s úspěchem vznášet nelze“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2005, čj. Konf 90/2004 - 12, č. 695/2005 Sb. NSS).
15. Katastrální úřad zahájil dne 21. 1. 2016 proces obnovy katastrálního operátu novým mapováním dle § 40 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Stěžejním úkonem pro toto soudní řízení byla etapa „zjišťování průběhu hranic“ dle § 43 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 357/2013 Sb., při které bylo katastrálním úřadem zjištěno, že mezi pozemkem p.č. X (posléze dále rozděleným) a pozemkem p.č. XC se nachází sporná hranice. Důvodem spornosti bylo rozdílné označení hranic uvedených pozemků v terénu, a to žalobcem dne 13. 10. 2017 a osobami zúčastněnými na řízení č. 2 a 3, které tak učinily dne 16. 10. 2017. Žalobce ve své žalobě předpokládá, že katastrální úřad vycházel pro určení sporné hranice pozemků z nového terénního měření a z listinných podkladů (výsledku dědického řízení, kupní smlouvy, znaleckých posudků, kolaudačních rozhodnutí apod.), jejichž vzájemnou rozpornost a chyby žalobce obsáhle ve svých podáních komentuje. Žalobce podrobně popisuje proměny vlastnických vztahů k jednotlivým pozemkům, průběh dědického řízení, domnělá pochybení pracovníků katastrálního úřadu a údajné protiprávní jednání osob zúčastněných na řízení č. 2 a 3 prostřednictvím Zeměměřičské kanceláře M. L. Zejména poukazuje na to, že v průběhu dědického řízení ukončeného v roce 1982 uzavřeli dědicové (žalobce, paní M. a pan J., nyní osoba zúčastněná na řízení č. 2) ústní dohodu, podle které pozemek p.č. XC připadl paní M. Pan J. měl ale následně zajistit jeho zaměření, rozdělení a prodej vlastníkům pozemků p.č. XE a p.č. XF, kteří si odprodané

části budou moci připojit ke svým pozemkům. Pozemek p.č. X však nikdy nebyl zaměřen a není k němu geometrický plán. Pan J. jej navzdory dohodě bez zaměření nechal rozdělit na dva pozemky (p.č. X a XD) a oba od paní M. koupil. Již léta usiluje o to, aby vytvořil zmenšením pozemků p.č. XE a XF prostor, do kterého by oba takto nabyté pozemky umístil. Pokud by se situace měla dát do pořádku, muselo by podle žalobce proběhnout dodatečné dědické řízení.

16. Avšak žalovaný podle krajského soudu vyhodnotil žalobcem předložené podklady řádně a správně. Předně je třeba říci, že sám žalobce ani v řízení před katastrálním úřadem, ani v řízení před správním soudem nepředložil žádné zaměření sporné hranice mezi svým pozemkem p.č. XG a pozemkem osob zúčastněných na řízení č. 2 a 3 p.č. XC. Polohu této sporné severní hranice v terénu se po celou dobu snaží odvozovat pouze zprostředkovaně od údajné šířky svého pozemku p.č. XG, která má být dána změřenou délkou jeho východní hranice, tj. hranice s pozemkem p.č. XE. Již katastrální úřad ale vysvětlil na str. 5 svého rozhodnutí žalobci, proč žádný z jím předložených podkladů nepovažuje za takový výsledek zeměměřické činnosti, jímž by byla jednoznačně stanovena šířka žalobcova pozemku X. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí pak již jednoznačně konstatoval, že v geometrickém plánu č. zakázky 143-271-061-82 z roku 1982, na který se žalobce opakovaně odvolává, neoznačuje míra 22,36 m pouze šířku tehdy nově vytvářené parcely p.č. XF, ale jde s největší pravděpodobností o společnou šířku pozemků p.č. XF a XC. To potvrzují i pozdější měření, kde je vždy uváděna délka hranice mezi pozemky p.č. XF a XE pouze okolo 20 m (viz geometrický plán ing. G. z roku 1988 na č. l. 18 správního spisu, záznam podrobného měření změn z roku 1992 na č. l. 19 správního spisu či geometrický plán M. L. z roku 2018 na č. l. 21 správního spisu). Obdobná šířka pozemku p.č. X v jeho východní části, tedy okolo 20 m, pak vyšla i katastrálnímu úřadu při digitalizaci analogové katastrální mapy (mj. tzv. planimetrováním).
17. Žalovaný tak nerozhodl v rozporu s podklady, které měl k dispozici. Podstatné pro obnovu katastrálního operátu přitom mohly být jediné výsledky zeměměřické činnosti, nikoliv desítky dalších dokumentů z různých správních a soudních řízení, které žalobce katastrálnímu úřadu i správnímu soudu v průběhu řízení předkládal. Odborné vyjádření Ing. M., jež soud provedl jako důkaz, sice upozorňuje na určité rozpory v polním náčrtu, který byl podkladem geometrického plánu z roku 1982, nicméně sám Ing. M. uzavírá, že skutkové zjištění o průběhu hranice lze jednoznačně zjistit jen znaleckým posudkem. Geometrický plán z roku 1982 tak rozhodně není jednoznačným podkladem, který by mohl pomoci katastrálnímu úřadu překonat fakt, že vlastníci sousedních pozemků se na společné hranici nedohodli.
18. Z důvodu přetrvávajícího sporu o hranice předmětných pozemků mezi jejich vlastníky proto katastrální úřad aplikoval § 42 odst. 4 katastrálního zákona, takže do obnovovaného katastrálního operátu jednoduše převzal hranici pozemků z původního katastrálního operátu a tuto hranici označil jako spornou. Současně řádně poučil účastníky o možnosti určení sporné hranice soudem dle § 50 odst. 4 vyhlášky č. 257/2013 Sb. Jak správně podotkl žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, katastrální úřad o sporné hranici vůbec nerozhoduje. I když byly v posuzované věci zaznamenány lomové body, katastrální úřad z nich nevycházel. Stejně tak katastrální úřad nemusel posuzovat nejrozumnější žalobcem předložené listiny a rozhodnutí, neboť výsledek by byl stejný – hranice mezi pozemky by stále zůstala sporná a spor by mohl odstranit jediné civilní soud. Katastrální úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, což žalovaný správně potvrdil.

v napadeném rozhodnutí. Stěžejní námitky žalobce ohledně zaznačení hranice mezi pozemky skutečně přesahovaly rozsah působnosti katastrálního úřadu. Žalobce se bude muset smířit s tím, že jeho spor o hranici s osobami zúčastněnými na řízení č. 2 a 3 může vyřešit jedině soud v občanskoprávním řízení.

19. Pokud jde o námitku žalobce, že již probíhající civilní soudní řízení sp. zn. 4 C 153/2014 mezi ním a osobami zúčastněnými na řízení č. 2 a 3 není pro správní řízení relevantní, žalobce má pravdu v tom, že tento spor (který je v současné době veden u Krajského soudu v Brně pod spisovou značkou 30 Co 216/2019) není sporem u určení hranice. Jedná se o negatorní žalobu, kterou se osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3 domáhají, aby se žalobce zdržel zasahování do jejich vlastnického práva užíváním pozemku p.č. XC. Je ovšem pravděpodobné, že civilní soudy budou muset v této věci jako předběžnou otázku posoudit i průběh hranice mezi pozemky žalobce a osob zúčastněných podle. Odůvodnění rozsudku civilního soudu nicméně není pro státní orgány závazné, závazný je jen jeho výrok (§159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). V případě sporu o hranici pozemků je tudíž nutné podat žalobu na určení práva dle § 80 občanského soudního řádu, jak žalobce správně poučil ve svém rozhodnutí ze dne 31. 1. 2020 katastrální úřad. To se ovšem v posuzované věci taktéž stalo. V době rozhodování tohoto soudu je veden spor o určení hranice mezi žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení č. 2 a 3 u Okresního soudu v Hodoníně pod spisovou značkou 13 C 204/2020 (přičemž nyní probíhá v této věci u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 38 NC 423/2021 řízení o námitce). Právě výsledek tohoto soudního sporu bude rozhodující i pro definitivní vyznačení sporné hranice.
20. Správní orgány tedy správně vyhodnotily, že těžiště žalobcových námitek leží v rovině občanskoprávní, a tudíž jej s nimi správně odkázaly na obecný soud. Jediný aspekt žalobcových námitek, který byl katastrální úřad oprávněn věcně posoudit, se týkal převzetí hranic pozemků z původního katastrálního operátu na základě map z roku 1877. Tu žalobce poukazoval na nemožnost tohoto přenesení z důvodu příliš velkého měřítka, tj. zapsání hranice pozemku v původním katastrálním operátu nemohlo zachytit skutečnou velikost tohoto pozemku, především jeho šířku. Touto námitkou se však žalovaný odpovědně zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Z této pasáže vyplývá, že žalovaný překontroloval měření katastrálního úřadu a potvrdil jeho závěry, že přenesení původní katastrální mapy proběhlo korektně a nepřekročilo mezní odchylky. Celý průběh doplnění převzatých hranic pomocí blokové transformace mapových listů dosavadního katastru nemovitostí je názorně vyjádřen v tabulce na str. 6 a v zákresech na str. 7 rozhodnutí katastrálního úřadu. Představa žalobce, že katastrální úřad měl s odvoláním na malou přesnost původních map tzv. tereziánského katastru, ze kterých vycházela použitá analogová mapa v měřítku 1:2880, zakreslit pozemek p.č. XC v nulové šíři, tedy jako neexistující, je zcela lichá.
21. Ohledně žalobní námitky protiprávního rozdělení pozemku p.č. X na pozemky p.č. X, p.č. XA a p.č. XB soud uvádí, že k rozdělení pozemku došlo řádně. Katastrální úřad na str. 9 svého rozhodnutí uvedl, že vyšel ze situačního plánu, jenž byl přiložen k rozhodnutí z roku 1983 o vynětí části pozemku p.č. X ze zemědělského půdního fondu – toto rozhodnutí v řízení o obnově katastrálního operátu předložil sám žalobce. V protokolu o zjišťování průběhu hranic č. 1338 ze dne 12. 6. 2018 (č. l. 8 správního spisu) je u parcely ve vlastnictví žalobce mezi zjištěnými změnami uvedeno: „*parcela rozdělena dle druhů pozemků – vynětí zemědělské půdy ze ZPF dle Rozhodnutí č.j. 1289-1983/80 z 21.6.1983*“.

Hranice byly podle tvrzení katastrálního úřadu označeny v terénu na plotě červenou značkou. Žalobce následně protokol podepsal, z čehož soud usuzuje, že s provedeným rozdělením vyjádřil souhlas. Námitka proti rozdělení pozemku p.č. X je tudíž také nedůvodná. Nadto žalobce ani nevysvětluje, jak by se jej ten či onen způsob rozdělení pozemku, přechíslování stavební parcely, případně duplicita použitých parcelních čísel měly dotknout na právech.

22. Soud uzavírá, že správní orgány v dané věci postupovaly v souladu s katastrálním zákonem, když hranici pozemků označily jako spornou pro rozpory mezi vlastníky. Tuto spornou hranici pak vyznačily pro účely obnovy katastrálního operátu tak, že ji převzaly z katastrálního operátu původního.

VI. Náklady řízení

VII.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
24. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. 12. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu